

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/763/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612217448
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Cakoci
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7612217448.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Cakociho a sudcov JUDr. Petra Tutka a JUDr. Adriany Murínovej v právnej veci žalobkyne: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35807598, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36864421, so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 4C/123/2012-121 zo dňa 12.6.2014 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Nepriznáva účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom žalobný návrh zamietol, žalovanej náhradu trov konania nepriznal a návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobkyňa sa podanými návrhmi na súde prvého stupňa domáhala od žalovanej náhrady škody a nemajetkovej ujmy na základe nesprávneho úradného postupu, ku ktorému malo dôjsť v exekučných konaniach vedených súdom prvého stupňa, v ktorých žalobkyňa vystupovala ako oprávnená. V žalobných návrhoch uviedla, že ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmlúv o úvere) navrhla súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu a súdny exekútor následne predložil návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Podľa žalobkyne k nesprávne úradnému postupu malo dôjsť tým spôsobom, že exekučný súd v exekučných konaniach:

- zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS),
- rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NZP),
- rozhodol o vydaní poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NP),
- rozhodol o návrhu oprávnenej na zmenu na zmenu súdneho exekútora po 30-dňovej zákonnej lehote (žaloby označené ZE).

Uznesením č.k. 4C/123/2012-7 zo dňa 9.10.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.10.2012 súd spojil s poukazom na ustanovenie § 112 ods. 1 O.s.p. na spoločné konanie, konania vedené na návrh žalobkyne pod sp. zn. 4C/123/2012, 4C/141/2012, 4C/142/2012, 4C/159/2012, 4C/160/2012,

4C/181/2012, 4C/186/2012, 2C/195/2012, 4C/229/2012, 4C/243/2012, 4C/245/2012, 4C/255/2012, 4C/320/2012, 4C/322/2012 a 4C/337/2012 s tým, že konanie je ďalej vedené pod sp. zn. 4C/123/2012.

V žalobách, v ktorých žalobkyňa namietala zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS) uviedla, že exekučný súd spôsobom odporujúcim zákonu konal tak, ako by sám rozhodoval vo veci samej. Exekučný súd pritom nekoná o zrušení rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo vo vzájomnej žalobe. Z hľadiska princípu právnej istoty nemôže všeobecný súd zamedziť účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného tam, kde neexistujú. Opravu rozhodnutí rozhodcovských súdov nie je možné využiť dodatočne potom, čo takýto prostriedok už nemožno uplatniť. Exekučný súd tým, že nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu, vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi oprávnenou a dlžníkom. Na jednej strane existuje exekučný titul - rozhodcovský rozsudok, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie zákonnej lehoty, avšak z pohľadu exekučného súdu je materiálne nevykonateľný a na strane druhej nie je možné zo strany žalobkyne iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, a to z dôvodu že existenciou rozhodcovského rozsudku je založená prekážka veci právoplatne rozhodnutej, ktorá je neodstrániteľnou vadou konania. Majetkovú škodu si žalobkyňa v týchto žalobách uplatnila vo výške náhrady istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o úvere. Zároveň si uplatnila náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na vzniknutú ujmu. Nesprávny úradný postup súdu je takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie vymožitelnosti majetkového práva žalobcu.

V žalobách, ktorými sa domáhala náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po 15-dňovej lehote (NZP) žalobkyňa uviedla, že je povinnosťou exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti do 15 dní odo dňa jej doručenia, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to zamietnutím tejto žiadosti, po uplynutí zákonom stanovenej doby. Žalobkyňa vyvinula úsilie, aby docielila vecný postup v exekučnom konaní, spísala a podala žiadosti o informáciu o stave konania, kde namietala porušovanie svojich práv márnym plynutím času a požadovala informácie o stave konania a oznámenie prekážky, ktorá bráni rozhodnutiu súdu o žiadosti o udelenie poverenia a to dňa 2.7.2009, 23.9.2009, 13.11.2009, 25.2.2010 a v dňoch 30.8.2010, 23.11.2010 a 25.5.2011 podala sťažnosti na prieťahy v exekučných konaniach z toho dôvodu, že postup exekučného súdu bol nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Vo veciach neexistovali okolnosti, ktoré by umožňovali súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie súd pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Z dôvodu takéhoto nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávok v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej vo výške 125,00 eur. Zároveň si žalobkyňa uplatnila náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzala z doktríny prijatej ústavným súdom podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,00 eur. Žalobkyňa si preto uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 55,00 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

V žalobách, v ktorých namietala vydanie poverenia exekučným súdom pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NP) taktiež poukázala na povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia do 15 dní odo dňa doručenia žiadosti súdneho exekútora, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia a to vydaním poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby. Postup exekučného súdu bol nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Vo veciach neexistovali okolnosti, ktoré by umožňovali súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie súd pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatňuje náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetková škoda

predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávok v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej vo výške 125,00 eur. Zároveň si žalobkyňa uplatnila náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy, aj v týchto žalobách vychádzala z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,00 eur a uplatnila si ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy sumu 55,00 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

V žalobách, v ktorých žalobkyňa namietala nesprávny úradný postup z dôvodu oneskoreného rozhodnutia súdu o zmene exekútora (ZE) uviedla, že po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, žalobkyňa v rámci exekučného konania podala návrh na zmenu exekútora. K zmene exekútora rozhodnutím súdu nedošlo v zákonom stanovenej lehote t.j. do 30 dní od doručenia návrhu oprávnenej na zmenu exekútora a to napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti. V predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi. Postup exekučného súdu bol v rozpore so zákonom, konkrétne § 44 ods. 8 Exekučného poriadku. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávok v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom vo výške 175,00 eur. Zároveň si žalobkyňa uplatnila náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pri určovaní výšky ktorej vychádzala z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 663,88 eur. Žalobkyňa si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy sumu vo výške 55,32 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

V žalobných návrhoch ďalej žalobkyňa uviedla, že náhradu nemajetkovej ujmy si uplatňuje z dôvodu, že márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobkyne, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k efektívnemu a účinnému vymoženiu jej pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobkyne riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, riziku insolvenčného povinného. Ako ďalšie dôvody žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy uviedla neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy, zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobkyne v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, čo vyvolalo u žalobkyne, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery. Zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškание v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobkyne, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobkyne, ale aj na strane jeho majiteľov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobkyne a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Rozsudok odôvodnil súd prvého stupňa tým, že účastníci konania sa na pojednávanie vo veci určené na deň 12.6.2014 nedostavili. U oboch mal súd doručenie predvolania riadne preukázané, lehota na prípravu na pojednávanie bola u účastníkov konania zachovaná. Žalovaná svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnila, nežiadala o odročenie termínu pojednávania. Žalobkyňa žiadala o odročenie pojednávania, na pojednávanie sa nedostavila a podala návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu o jej ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 4NcC/29/2012, ktorým rozhodol o nevyklúčení zákonnej sudkyne z pojednávania a rozhodovania veci. Žalobkyňa v tomto konaní už požiadala o prerušenie konania z dôvodu, že podala na Ústavný súd uvedenú sťažnosť. Súd prvého stupňa o tomto návrhu na prerušenie konania rozhodol uznesením č.k. 4C/123/2012-60 zo dňa 21.5.2013, ktoré s uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 5Co/319/2013-83 zo dňa 12.12.2013 nadobudlo právoplatnosť 20.1.2014, a ktorým bol návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietnutý. Navyše Ústavný súd SR ústavnú sťažnosť žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach o nevyklúčení zákonnej sudkyne uznesením IV. ÚS 693/2013-11 zo dňa 12.12.2013 odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Súd podľa § 101 ods. 2 O.s.p. pojednával v neprítomnosti účastníkov konania, pričom pri rozhodovaní prihliadol na obsah spisu a listinné dôkazy.

Na základe vykonaného dokazovania uzavrel, že žalobkyňa v konaní namietala nesprávny úradný postup exekučného súdu. Súd sa preto oboznámil s jednotlivými exekučnými spismi, v ktorých bol nesprávny úradný postup namietaný. Žalobkyňa vo všetkých nižšie uvedených exekučných konaniach mala procesné postavenie oprávnenej a exekučnými titulmi v oboznámených exekučných veciach boli rozhodcovské rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu a v konaniach ZE notárske zápisnice. Spolu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bol súdnym exekútorom predložený návrh na vykonanie exekúcie, exekučný titul a prevažne aj Zmluva o úvere uzavretá medzi oprávnenou a povinným, z ktorej bolo vo všetkých prípadoch zistené, že sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy.

Konštatoval, že z uznesenia súdu prvého stupňa č.k. 10Er/684/2010-9 (pripojeného k spisu 4C/123/2012), zo dňa 2.11.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30.11.2010 bolo zistené, že súd zamietol žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 13.10.2010. Žiadosť súdneho exekútora bola na súde podaná na základe návrhu na vykonanie exekúcie oprávnenej proti povinnej, Ingridě Károvej, pre vymoženie 133,41 eur s príslušenstvom a to na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 22372/09, zo dňa 18.1.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21.6.2010 a vykonateľnosť dňa 24.6.2010. Uznesením č.k. 10Er/684/2010-9 zo dňa 2.11.2010 súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. V dôsledku odvolania podaného oprávnenou vo veci rozhodoval Krajský súd v Košiciach, ktorý uznesením č.k. 11CoE 49/2011-37 zo dňa 16.3.2011 odvolacie konanie zastavil v dôsledku späťvzatia odvolania oprávnenou. Uznesenie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 2.11.2011 nadobudlo právoplatnosť dňa 30.11.2010 a následne po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia bolo exekučné konanie uznesením č.k. 10Er/684/2010-40 zo dňa 10.5.2011 zastavené.

Z uznesenia súdu prvého stupňa č.k. 10Er/439/2010-12 (pripojeného k sp. zn. 4C/159/2012), zo dňa 2.9.2010, bolo zistené, že súd zamietol žiadosť súdneho exekútora, JUDr. Rudolfa Krutého, o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 16.7.2010. Žiadosť súdneho exekútora bola na súde podaná na základe návrhu na vykonanie exekúcie oprávnenej proti povinnému, Q. Š., pre vymoženie 863,24 eur s príslušenstvom a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 01457/10, zo dňa 29.3.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10.5.2010 a vykonateľnosť dňa 13.5.2010. V dôsledku odvolania rozhodoval vo veci Krajský súd v Košiciach, ktorý uznesením zo dňa 22.7.2011 prvostupňové uznesenie zrušil a uložil prvostupňovému súdu vyžiadanie zmenky od oprávnenej, ktorá bola podkladom pre vydanie exekučného titulu. Súčasne poukázal na právo Európskej únie. Ďalším uznesením zo dňa 2.10.2010 súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia a uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.8.2011. Následne uznesením č.k. 10Er/439/2010-29 zo dňa 26.9.2011 bolo exekučné konanie zastavené a exekučný súd rozhodol o trovách exekúcie. Výrok o zastavení exekučného konania nadobudol právoplatnosť dňa 25.10.2011. V súčasnosti sa spis nachádza na Krajskom súde v Košiciach.

Z exekučného spisu sp. zn. 10Er/518/2011 (pripojeného k spisu sp. zn. 4C/160/2012) súd zistil, že dňa 19.5.2011 pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým bola spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie oprávnenej proti povinnej T. K. pre vymoženie istiny 869,61 eur s príslušenstvom a to na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 03178/09 zo dňa 3.6.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 20.7.2009 a vykonateľnosť 23.7.2009. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 3.8.2011. Súd podaním zo dňa 17.8.2011 žiadal oprávnenu o predloženie zmluvy o úvere č. 7480250. Oprávnená reagovala a doručila súdu dňa 13.9.2011 zmluvu o úvere zo dňa 26.3.2008 vrátane všeobecných podmienok poskytnutia úveru. Uznesením 10Er/518/2011-13 zo dňa 16.9.2011 súd čiastočne zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia v časti nad istiny 221,02 eur, nad 5 % úrok z omeškania zo sumy 217,09 eur od 10.12.2008 do 11.4.2011, nad 9 % úrok z omeškania zo sumy 207,09 eur od 12.4.2011 do zaplatenia, nad trovy konania 227,54 eur a v časti nad trovy exekúcie oprávnenej vo výške 56,03 eur. Súčasne v ten istý deň t.j. 16.9.2011 bolo vydané poverenie na vymoženie istiny 221,01 eur, úrokov z omeškania vo výške 5 % zo sumy 117,09 eur od 10.12.2008 do 11.4.2011, vo výške 9 % zo sumy 207,09 eur od 12.4.2011 do zaplatenia, trov konania 227,54 eur, trov exekúcie oprávnenej 56,03 eur a trov exekúcie. Po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o čiastočnom zamietnutí žiadosti súdneho

exekútora súd uznesením zo dňa 30.11.2011 v časti, v ktorej bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá, exekučné konanie zastavil.

Zo spisu sp. zn. 10Er/846/2010 (pripojeného k spisu sp. zn. 4C/186/2012), bolo zistené, že 2.11.2010 bola pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie proti povinnej Z. F. pre vymoženie istiny 487,56 eur s príslušenstvom a to na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 08883/09 zo dňa 25.8.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť 11.10.2010 a vykonateľnosť 14.10.2010. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená tunajšiemu súdu dňa 22.12.2010. Uznesením č.k. 10Er/846/2010-9 zo dňa 28.12.2010 súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, uznesenie nadobudlo právoplatnosť 21.1.2011. Následne uznesením zo dňa 27.1.2011 bolo exekučné konanie zastavené.

Zo spisu sp. zn. 10Er/522/2011 (pripojeného k spisu sp. zn. 4C/195/2012) bolo zistené, že 24.5.2011 bola pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému S. A. pre vymoženie istiny 509,86 eur s príslušenstvom a to na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 03801/2010 zo dňa 13.5.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť 31.5.2010 a vykonateľnosť 3.6.2010. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 3.8.2011. Uznesením č.k. 10Er/522/2011-10 zo dňa 17.8.2011 súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, uznesenie nadobudlo právoplatnosť 8.9.2011. Následne uznesením zo dňa 23.9.2011 bolo exekučné konanie zastavené.

Zo spisu sp. zn. 10Er/275/2011 (pripojeného k spisu 4C/229/2012) bolo zistené, že 6.4.2011 bola pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie proti povinnej Z. S. pre vymoženie istiny 526,00 eur s príslušenstvom a to na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 14176/2010 zo dňa 28.1.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 14.2.2011 a vykonateľnosť 17.2.2011. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená tunajšiemu súdu dňa 5.5.2011. Uznesením č.k. 10Er/275/2011-10 zo dňa 10.5.2011 súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, uznesenie nadobudlo právoplatnosť 8.6.2011. Následne uznesením zo dňa 1.8.2011 bolo exekučné konanie zastavené.

Zo spisu sp.zn. 10Er/823/2010 (pripojeného k spisu sp. zn. 4C/245/2012) bolo zistené, že 28.9.2010 bola pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie proti povinnej Z. A. pre vymoženie istiny 375,60 eur s príslušenstvom a to na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 05886/2010 zo dňa 26.7.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť 16.8.2010 a vykonateľnosť 19.8.2010. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 9.12.2010. Uznesením č.k. 10Er/823/2010-10 zo dňa 21.12.2010 súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, uznesenie nadobudlo právoplatnosť 19.1.2011. Následne uznesením zo dňa 27.1.2011 bolo exekučné konanie zastavené.

Zo spisu sp. zn. 10Er/91/2011 (pripojeného k spisu sp. zn. 4C/255/2012) bolo zistené, že 3.2.2011 bola pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie proti povinnej A. D. pre vymoženie istiny 340,00 eur s príslušenstvom a to na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 11103/2010 zo dňa 22.11.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť 13.12.2010 a vykonateľnosť 16.12.2010. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 21.2.2011. Uznesením č.k. 10Er/91/2011-10 zo dňa 24.2.2011 súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, uznesenie nadobudlo právoplatnosť 16.3.2011. Následne uznesením zo dňa 5.5.2011 bolo exekučné konanie zastavené.

Zo spisu sp. zn. 10Er/312/2009 (spis pripojený k spisu sp. zn. 4C/243/2012) súd zistil, že dňa 28.5.2009 pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom krutým bola spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie oprávnenej proti povinnej P. E. pre vymoženie istiny 539,72 eur s príslušenstvom, trov konania a trov exekúcie. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. Bratislava sp.zn. SR 10918/08 zo dňa 7.11.2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24.11.2008 a vykonateľnosť dňa 27.11.2008. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená 10.6.2009. Súd výzvou zo dňa 17.6.2009 vyzval oprávnenú na predloženie úverovej zmluvy č. 7392029 zo dňa 14.12.2007 a všeobecných obchodných podmienok s poukazom na § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 45 ods. 1,2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Oprávnená podaním

zo dňa 21.9.2009 zmluvu vrátane všeobecných podmienok poskytnutia úveru súdu zaslal. Podaním z 23.9.2009 oprávnená žiadala o informáciu o stave exekučného konania napriek tomu, že iba dňa 21.9.2009 súdu zaslala požadované listiny. Súd vyzval dňa 6.10.2009 oprávnenú, aby do 7 dní oznámila, aká suma bola povinnou uhradená pred začatím rozhodcovského konania do podania návrhu na vykonanie exekúcie. Oprávnená reagovala podaním, ktoré došlo súdu dňa 30.9.2009 s tvrdením, že všetky platby uhradené povinnou pred vydaním rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu boli zohľadnené pri vydaní tohto rozsudku ako exekučného titulu. Súd uznesením č.k. 10Er/3127/2009-15 zo dňa 29.11.2009 exekučné konanie zastavil. V dôsledku odvolania oprávnenej vo veci rozhodoval Krajský súd v Košiciach, ktorý uznesením č.k. 2CoE 175/2010-25 zo dňa 31.8.2010 prvostupňové rozhodnutie zrušil, prikázal súdu prvého stupňa rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia a túto žiadosť buď zamietnuť alebo exekútorovi poverenie vydať. Súdu prvého stupňa bolo vytknuté procesné pochybenie. Uznesením č.k. 10Er/312/2009-31 zo dňa 25.10.2010 súd žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia zamietol nad istinu 86,30 eur, nad úrok z omeškania 8,5 % ročne zo sumy 86,30 eur od 22.7.2008 do zaplataenia, nad trovy oprávneného v exekúcie vo výške 46,39 eur. V dôsledku odvolania oprávnenej vo veci rozhodoval Krajský súd v Košiciach, ktorý uznesením č.k. 12CoE 101/2010-46 zo dňa 30.12.2010 prvostupňové uznesenie potvrdil. Uznesením zo dňa 22.2.2011 bolo exekučné konanie zastavené v časti, v ktorej bola právoplatne zamietnutá žiadosť exekútora o vydanie poverenia a 6.4.2011 bolo vydané poverenie na vymoženie istiny 86,30 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 22.7.2008 do zaplataenia, trov oprávneného v exekúcii 46,39 eur, trov konania 160,65 eur a trov exekúcie.

Zo spisu sp. zn. 10Er/335/2010 (pripojeného k spisu 4C/322/2012) súd zistil, že dňa 16.4.2010 pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým bola spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému Z. R. pre vymoženie istiny 1 095,39 eur s príslušenstvom, trov konania a trov exekúcie. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. Bratislava sp.zn. SR 14952/09 zo dňa 29.9.2009. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená 28.5.2010. Uznesením zo dňa 10.8.2010 súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. V dôsledku odvolania oprávnenej vo veci rozhodoval Krajský súd v Košiciach, ktorý uznesením č.k. 5CoE 51/2010-24 zo dňa 29.11.2010 potvrdil prvostupňové uznesenie, ktoré nadobudlo právoplatnosť 17.1.2011. Následne uznesením zo dňa 22.2.2011 bolo exekučné konanie zastavené.

Zo spisu sp. zn. 10Er/457/2009 (pripojeného s spisu sp. zn. 4C/337/2012) súd zistil, že dňa 6.8.2009 bol súdu doručený návrh súdneho exekútora na vydanie pre vymoženie istiny 1 143,20 eur s príslušenstvom proti povinnej Z.É. Q.. Súd výzvou zo dňa 14.8.2009 (referát 7.8.2009) vyzval súdneho exekútora na predloženie úverovej zmluvy č. 7431155 zo dňa 21.10.2008 a všeobecných obchodných podmienok s poukazom na § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 45 ods. 1,2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Oprávnená žiadala dňa 23.9.2009 informáciu o stave exekučného konania, pričom súd podaním z 23.11.2009 oznámil oprávnenej, že o žiadosti o vydanie poverenia bude rozhodnuté po predložení úverovej zmluvy. Oprávnená úverovú zmluvu nepredložila, a preto súd urgenciou zo 17.12.2009 opätovne žiadal o predloženie úverovej zmluvy a všeobecných obchodných podmienok s poukazom na § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Dňa 15.4.2010 bolo vydané poverenie pre vymoženie istiny 1 140,20 eur s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 1 135,24 eur od 23.11.2008 do zaplataenia, trov konania 273,10 eur, trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní 85,28 eur, poplatku za vydanie poverenia 16,50 eur a trov exekúcie.

Zo spisu sp. zn. 10Er/595/2008 (pripojeného k spisu 4C/320/2012) súd zistil, že dňa 29.10.2008 pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým bola spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnej B. Z. pre vymoženie istiny 16 100,00 Sk s príslušenstvom a to na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 07495/08 zo dňa 12.8.2008, ktorý nadobudol právoplatnosť 25.8.2008 a vykonateľnosť 28.8.2008. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 18.11.2008. Uznesením zo dňa 20.11.2008 súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti trov právneho zastúpenia oprávnenej v exekúcii vo výške 966,00 Sk zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 1.1.2009. Dňa 2.12.2008, bolo vydané poverenie podľa žiadosti súdneho exekútora okrem trov právneho zastúpenia v exekúcii 966,00 Sk, v ktorej časti bola žiadosť súdneho exekútora zamietnutá. V tejto časti následne súd uznesením zo dňa 14.1.2009 exekúciu čiastočne zastavil.

Zo spisu sp. zn. 10Er/73/2004 (pripojeného k spisu sp. zn. 4C/141/2012) súd zistil, že žiadosť súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená 11.5.2004. Exekútor podal žiadosť na základe návrhu na vykonanie exekúcie oprávnenej proti povinnému A. Č. pre vymoženie istiny 6 000,00 Sk s príslušenstvom. Exekučným titulom bola notárska zápisnica N 410/2004, Nz 10456/2004, ktorú vyhotovil notár JUDr. Ondrej Ďuriač dňa 8.2.2004. Súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie dňa 24.5.2004. Dňa 18.11.2010 bol súdu doručený elektronický návrh na zmenu exekútora tak, aby súd poveril vykonaním exekúcie JUDr. Rudolfa Krutého. Dňa 1.12.2010 bola žiadosť o zmenu súdneho exekútora doručená pôvodnému exekútorovi JUDr. Ing. Karolovi Mihalovi na písomné vyjadrenie, vyčíslenie trov exekúcie a zaslanie exekútorského spisu v lehote 10 dní. Exekútor JUDr. Ing. Karol Mihal oznámil 17.12.2010, že súhlasí so zmenou exekútora, oznámil výšku vymoženej pohľadávky a vyčísliť výšku trov exekúcie. Uznesením č.k. 10Er/73/2004-19 zo dňa 1.2.2011 súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekúciu zastavil, návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora zamietol a rozhodol o trovách exekúcie. V dôsledku odvolania oprávneného vo veci rozhodoval Krajský súd v Košiciach č.k. 1CoE 129/2011-34 zo dňa 20.12.2011 potvrdil uznesenie vo výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú, o zastavení exekúcie a trovách exekúcie a odmietol odvolanie vo výroku o zamietnutí žiadosti o zmenu súdneho exekútora. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 8.6.2012.

Zo spisu sp. zn. 10Er/71/2005 (pripojeného k spisu sp. zn. 4C/142/2012) súd zistil, že žiadosť súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená 18.3.2005. Exekútor podal žiadosť na základe návrhu na vykonanie exekúcie oprávnenej proti povinnej B. S. pre vymoženie istiny 8 100,00 Sk s príslušenstvom. Exekučným titulom bola notárska zápisnica N 4438/2004, Nz 80498/2004, ktorú vyhotovila notárka JUDr. Jarmila Kováčová dňa 6.11.2004. Súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie dňa 23.3.2005. Dňa 18.11.2010 bol súdu doručený elektronický návrh na zmenu exekútora tak, aby súd poveril vykonaním exekúcie JUDr. Rudolfa Krutého. Dňa 29.11.2010 bola žiadosť o zmenu súdneho exekútora doručovaná pôvodnému exekútorovi JUDr. Ing. Karolovi Mihalovi na písomné vyjadrenie, vyčíslenie trov exekúcie a zaslanie exekútorského spisu v lehote 10 dní. Exekútor JUDr. Ing. Karol Mihal podaním zo dňa 10.12.2010, doručené súdu 14.12.2010 oznámil, že súhlasí so zmenou exekútora, oznámil výšku vymoženej pohľadávky a vyčísliť výšku trov exekúcie. Uznesením č.k. 10Er/71/2005-16 zo dňa 16.2.2011 súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekúciu zastavil, návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora zamietol a rozhodol o trovách exekúcie. V dôsledku odvolania oprávnenej vo veci rozhodoval Krajský súd v Košiciach č.k. 11CoE 145/2011-26 zo dňa 31.8.2011 potvrdil uznesenie vo výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú, o zastavení exekúcie a trovách exekúcie a odmietol odvolanie vo výroku o zamietnutí žiadosti o zmenu súdneho exekútora. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 20.10.2011.

Zo spisu sp. zn. 10Er/468/2006 (pripojeného k spisu sp. zn. 4C/181/2012) súd zistil, že žiadosť súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená 23.8.2006. Exekútor podal žiadosť na základe návrhu na vykonanie exekúcie oprávnenej proti povinnému Z. U. S. pre vymoženie istiny 72 360,00 Sk s príslušenstvom. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu č. SR 1604/2006 zo dňa 24.5.2006, ktorý nadobudol právoplatnosť 12.6.2006 a vykonateľnosť 15.6.2006. Uznesením č.k. 10Er/468/2006-10 zo dňa 2.10.2006, ktoré nadobudlo právoplatnosť 1.11.2006, súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní čo do výšky 6 250,00 Sk zamietol a v tejto časti uznesením zo dňa 16.11.2006 exekučné konanie zastavil. Dňa 8.2.2007 súd vydal opravné uznesenie, ktorým opravil výrok uznesenia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia zo dňa 2.11.2006 tak, že táto žiadosť bola zamietnutá nie čo do sumy 6 250,00 Sk, ale 2 125,00 Sk. Následne 8.2.2007 vydal uznesenie o čiastočnom zastavení exekúcie čo do trov právneho zastúpenia 2 125,00 Sk a 26.3.2007 vydal poverenie podľa pôvodného návrhu exekútora okrem časti trov exekúcie vo výške 2 125,00 Sk. Následne boli vydané ďalšie dve opravné uznesenia a to dňa 29.3.2007, keď sa výška trov právneho zastúpenia zo sumy 6 250,00 Sk v uznesení č.k. 10Er/468/2006-10 zo dňa 2.10.2006 opravila na 1 825,00 Sk a ďalším uznesením č.l. 30 bol opravený výrok uznesenia zo dňa 16.11.2006, ktorým sa taktiež opravila nesprávna číslica na číslicu 1 825,00 Sk. Dňa 8.10.2009 bol súdu doručený návrh na zmenu exekútora tak, aby súd poveril vykonaním exekúcie JUDr. Rudolfa Krutého. Dňa 13.11.2009 bola žiadosť o zmenu súdneho exekútora doručená pôvodnému exekútorovi Mgr. Rudolfovi Dulinovi na písomné vyjadrenie, vyčíslenie trov exekúcie a zaslanie exekútorského spisu v lehote 10 dní. Exekútor vyjadrením, ktoré došlo 7.12.2009 reagoval, nesúhlasil so zmenou exekútora a žiadal, aby JUDr. Rudolf Krutý, bývalý zamestnanec oprávneného bol z rozhodovania veci vylúčený. Súd opätovne urgoval predloženie spisového materiálu a špecifikáciu trov

exekúcie podaním zo dňa 18.2.2010, dňa 9.3.2010 bol súdu predložený spis EX 445/2006 a vyčíslené trovy exekúcie. Následne súd 11.3.2010 žiadal oprávnenú, aby v lehote 7 dní oznámila, či JUDr. Rudolf Krutý bol ich zamestnancom, ak áno, v akom časovom období a v akej pozícii. Oprávnená reagovala podaním, ktoré došlo súdu 17.5.2011, žiadala vyhovieť návrhu na zmenu exekútora z dôvodu, že pôvodný exekútor Mgr. Rudolf Dulina nevzniesol námietku zaujatosti v 5-dňovej lehote od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie alebo do 5 dní, kedy sa mohol o dôvode vylúčenia JUDr. Krutého dozvedieť. Tvrdila, že o dôvode zaujatosti sa pôvodný exekútor dozvedel už v r. 2006. Dňa 10.5.2010, teda tri dni po tomto vyjadrení, žiadala oprávnená informáciu o stave konania. Súd uznesením z 26.5.2010 vyhovel žiadosti oprávnenej na zmenu exekútora a poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Súčasne rozhodol o trovách exekúcie pôvodného exekútora Mgr. Rudolfa Dulinu. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 11.6.2010. V ďalšom súd rozhodoval o čiastočnom zastavení exekúcie, ktoré v dôsledku odvolania oprávnenej Krajský súd v Košiciach potvrdil uznesením č.k. 2CoE/111/2011-76 zo dňa 16.9.2011.

Žalobkyňa dňa 24.2.2014 v konaní vedenom súdom prvého stupňa sp.zn. 9C/112/2012 predložila súdu znalecký posudok č. 1/2014 zo dňa 17.1.2014, ktorý bol vypracovaný znaleckým ústavom Ekonomickou univerzitou v Bratislave s tým, že týmto znaleckým posudkom bola stanovená majetková škoda, ktorá jej bola spôsobená v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v exekučných veciach.

Tento znalecký posudok predložený žalobkyňou súd hodnotil podľa § 129 ods. 1 O.s.p. ako listinný dôkaz a nie ako znalecký posudok, pretože nebol vyhotovený po nariadení znaleckého dokazovania súdom.

Podaním zo dňa 5.6.2014 žalobkyňa opätovne podala návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti žalobkyne. V návrhu uviedla žalobkyňa tie isté dôvody, ako v podaní zo dňa 10.5.2013 zaslanom elektronicky, ktoré v písomnom vyhotovení zaslala až 23.5.2013. Opätovne uviedla, že s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4NcC/29/2012 o tom, že sudcovia súdu prvého stupňa nie sú z prejednávania veci vylúčení nesúhlasí, hodnotí ho ako nesprávne, zakladajúce zásah do jeho práv. K návrhu žalobkyňa pripojila kópiu sťažnosti na porušovanie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 vety prvej Ústavy SR), ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (osobitne práva na nestranný súd zriadený zákonom), ktorá sa týka rozhodnutia uvedeného Krajského súdu v Košiciach.

Ďalej súd prvého stupňa citoval ustanovenia § 109 ods. 1, 2 O.s.p. a uviedol, že o námietke zaujatosti uplatnenej žalobkyňou už nadriadený súd právoplatne rozhodol. Krajský súd v Košiciach sa pritom zaoberal všetkými dôvodmi žalobkyne, pre ktoré žiadala vylúčenie sudcov súdu prvého stupňa v danej veci. Rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4NcC/29/2012 je tak viazaný súd, ale aj účastníci tohto konania. Okrem toho ani opätovným preskúmaním návrhu žalobkyne nebolo zistené, aby všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka tejto veci bol v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou. Ústavná sťažnosť podaná žalobkyňou nezakladá konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Súd poukazuje na skutočnosť, že nebol dôvod na podanie návrhu na prerušenie konania, pretože žalobkyňa bolo známe, že dňa 12.12.2013 Ústavný súd SR uznesením sp.zn. IV.ÚS 693/2013-11 odmietol okrem iných sťažností žalobkyne i sťažnosť proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 4NcC/29/2012 pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na jej prerokovanie.

Z uvedených dôvodov súd návrh žalobkyne na prerušenie konania opätovne zamietol ako návrh nedôvodný.

Súd prvého stupňa ďalej citoval ustanovenia § 3 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 44 ods. 1, 2, 8, § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a uviedol, že predmetom prejednávanej veci je náhrada škody a nemajetkovej ujmy, ktorej sa žalobkyňa domáha poukazujúc na nesprávny úradný postup súdu prvého stupňa vo vyššie uvedených exekučných konaniach. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. predpokladom zodpovednosti štátu za

škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je predbežne prerokovanie tohto nároku na základe písomnej žiadosti poškodeného príslušným orgánom. Žalovaná v písomnom vyjadrení potvrdila, že zo strany žalobkyne jej boli doručené žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a to dňa 23.4.2012. V čase rozhodovania súdu už uplynula 6 mesačná lehota od prijatia týchto žiadostí. Vzhľadom k tomu má súd za to, že žalobkyňa si splnila svoju povinnosť, keďže podala žalovanej pred podaním návrhu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom súd nemal preukázané, že by nárok žalobkyne na náhradu škody alebo jeho časť bol do rozhodnutia súdu uspokojený.

Žalovaná v písomnom vyjadrení poukázala na nedostatky žalobných návrhov a navrhla aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 1 O.s.p. Podľa názoru súdu však žalobné návrhy podané žalobkyňou majú všetky náležitosti návrhu na začatie konania podľa § 42 ods. 3 O.s.p. a § 79 ods. 1 O.s.p.

Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení tiež uplatnila námietku premlčania nároku žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že k premlčaniu žalobcom uplatneného nároku nedošlo a teda žalobné návrhy boli podané v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby.

Pri žalobách označených ISTINA-RS 4C/123/2012, 4C/159/2012, 4C/160/2012, 4C/186/2012, 4C/195/2012, 4C/229/2012, 4C/245/2012, 4C/255/2012 a v žalobách označených NZP - 4C/243/2012, 4C/322/2012 a 4C/337/2012 premlčacia lehota na podanie žaloby na náhradu škody začína plynúť dňom doručenia uznesenia o zamietnutí poverenia oprávnenému. Vo veci NP - 4C/320/2012 začína plynúť premlčacia lehota na podanie žaloby na náhradu škody dňom, kedy sa oprávnený dozvedel o tom, že poverenie je vydané po uplynutí 15-dňovej lehoty. Pri žalobách ZE - 4C/141/2012, 4C/142/2012, 4C/181/2012 premlčacia lehota na podanie návrhu na náhradu škody začala plynúť od doručenia rozhodnutia o návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Vo všetkých týchto exekučných konaniach bolo rozhodované v priebehu r. 2010-211 a keďže všetky žalobné návrhy boli doručené súdu 27.9.2012, boli podané v premlčacej lehote a nároky uplatnené týmito žalobnými návrhmi nie sú premlčané.

K samotnému nároku žalobkyne na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy súd uviedol, že predpokladom zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je súčasné splnenie troch podmienok a to preukázanie existencie nezákonného rozhodnutia resp. nesprávneho úradného postupu, existencia škody t.j. majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch resp. nemajetkovej ujmy a preukázanie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom a škodou. Nesprávny úradný postup spočíva v akejkoľvek činnosti určitého štátneho orgánu spojenej s výkonom jeho právomoci, ak v súvislosti s ňou dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie resp. oneskorené vydanie rozhodnutia dôsledkom porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, teda nečinnosť štátneho orgánu. Škodou je majetková ujma predstavujúca zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje hodnoty, ktoré je potrebné vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu. Charakter majetkovej ujmy má aj zníženie hodnoty pohľadávky veriteľa, ktoré nastalo v súvislosti so zmarením možnosti uspokojenia jeho pohľadávky v exekučnom konaní. O príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak medzi nesprávnym úradným postupom resp. nezákonným rozhodnutím a škodou je vzťah príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný a neprerušený.

Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa § 3 zákona č. 514/2003 Z.z. je objektívnou zodpovednosťou, ktorej sa štát nemôže zbaviť a za splnenia vyššie uvedených podmienok za túto škodu zodpovedá. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť pritom splnené všetky zákonom požadované podmienky súčasne.

Podľa žalobcu k nesprávnemu úradnému postupom vo veciach, ktoré boli súdom spojené a sú vedené pod sp. zn. 4C/123/2012 malo dôjsť tým, že tunajší súd v exekučných konaniach, v ktorých mala žalobkyňa procesné postavenie oprávnenej:

1. zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS).
2. rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15-dňovej lehote určenej v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (NZP)

3. vydal poverenie na vykonanie exekúcie po 15-dňovej zákonnej lehote podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (NP)

4. rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po 30-dňovej zákonnej lehote podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku (ZE - spisy 4C/141/2012, 4C/142/2012, 4C/181/2012).

V konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 4C/123/2012, 4C/159/2012, 4C/160/2012, 4C/186/2012, 4C/195/2012, 4C/229/2012, 4C/245/2012, 4C/255/2012 žalobkyňa namietala, že exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (návrhy označené ako ISTINA RS). Žalobkyňa poukázala na to, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie preskúmaval exekučný titul nad rámec právomoci zverenej exekučnému súdu tým, že preskúmaval skutkový stav veci a konal tak, akoby sám rozhodoval vo veci samej, čím vykonal úradný postup bez splnenia zákonných podmienok.

Z oboznámených exekučných spisov pripojených k vyššie uvedeným konaniam bolo zistené, že v konaní pod sp. zn. 10Er/684/2010 (4C/123/2012) došlo k zamietnutiu žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia 2.11.2010, pričom návrh na vykonanie exekúcie bol podaný 30.10.2010. V dôsledku odvolania vo veci rozhodoval Krajský súd v Košiciach, ktorý odvolacie konanie práve v dôsledku späťvzatia odvolania oprávnenou odmietol.

V konaní pod sp. zn. 10Er/439/2010 (4C/159/2012) došlo k zamietnutiu žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia právoplatne po prvotnom zrušení uznesenia zo dňa 2.9.2010, keďže bolo potrebné si od oprávnenej vyžiadať zmenku, ktorá bola podkladom pre vydanie exekučného titulu.

V konaní pod sp. zn. 10Er/518/2011 (4C/160/2012) súd po úkonoch smerujúcich k preskúmaniu exekučného titulu a po vyžiadaní zmluvy o úvere iba čiastočne uznesením zo dňa 16.9.2011 zamietol žiadosť súdneho exekútora na vykonanie exekúcie a v zvyšnej časti bolo poverenie dňa 16.9.2011 vydané.

V konaní pod sp. zn. 10Er/846/2010 (4C/186/2012) bola žiadosť súdneho exekútora, ktorá bola doručená 22.12.2010 uznesením zo dňa 28.12.2010 zamietnutá a následne uznesením zo dňa 7.1.2011 bolo exekučné konanie zastavené.

Takýto postup sa opakoval aj v konaní pod sp. zn. 10Er/522/2011 (4C/195/2012), keď súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia.

V konaní pod sp. zn. 10Er/275/2011 (4C/229/2012) došlo uznesením zo dňa 10.5.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 8.6.2011, k zamietnutiu návrhu na vydanie poverenia.

K zamietnutiu návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie došlo aj v konaní pod sp.zn. 10Er/823/2010 (4C/245/2012) a sp. zn. 10Er/91/2011 (4C/255/2012).

Z vyššie uvedeného vyplýva, že vo všetkých veciach označených ako ISTINA-RS bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá a iba v konaní sp.zn. 10Er/518/2011 (4C/160/2012) došlo k čiastočnému zamietnutiu žiadosti exekútora o vydanie poverenia a následne k vydaniu poverenia. Vo všetkých uvedených veciach exekučným titulom boli rozsudky rozhodcovského súdu. Vo všetkých prípadoch právny vzťah medzi oprávnenou a povinným bol hodnotený exekučným súdom ako spotrebiteľský právny vzťah a to, či už na základe predložených úverových zmlúv resp. aj na základe skutočností uvedených v odôvodneniach exekučných titulov. Poukazujúc na ustanovenie § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z., v daných prípadoch exekučný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný a to v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania t.j. aj pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, skúmať zákonnosť exekučného titulu t.j. rozhodcovského rozsudku. V tejto súvislosti súd poukázal napr. na rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo 439/2012, sp. zn. 6Cdo 290/2012, či Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 278/2013, sp. zn. IV. ÚS 55/2011. Posudzovanie zákonnosti rozhodcovských rozsudkov v rámci exekučného konania tak nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup.

Súd mal tiež za to, že rozhodnutím exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nedošlo k reálnej nevyhnutnosti istiny a jej

príslušenstva, o ktorých už rozhodoval rozhodcovský súd. Pokiaľ aj nedošlo k zrušeniu rozhodcovských rozsudkov, ktoré boli v exekučných konaniach exekučnými titulmi a na základe ktorých nedošlo k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie postupom podľa § 40 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, žalobkyňa má právo iniciovať konanie pred všeobecným súdom, ktorý v občianskom súdnom konaní posúdi dôvod, pre ktorý rozhodcovský rozsudok nemôže byť exekučným titulom. Napr. v prípade, že rozhodcovský súd rozhodoval na základe neplatnej rozhodcovskej doložky nemôže založiť prekážku *res iudicata* a to z dôvodu, že rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodovanie o uplatnenom nároku a teda o takomto nároku môže byť znova rozhodnuté všeobecným súdom. V konečnom dôsledku súdu bolo známe, že v týchto konaniach, zmenky žalobkyňa postúpila na iný subjekt a pritom sa jedná sa o zmenky vystavené na zabezpečenie pohľadávok z úverových zmlúv uzavretých so žalobkyňou, o nárokoch ktorých už bolo taktiež rozhodnuté rozhodcovským súdom a taktiež už boli súdom prvého stupňa vedené exekučné konania v týchto veciach. Žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj v týchto prípadoch boli prevažne zamietnuté.

Okrem toho, že exekučný súd mal oprávnenie preskúmať exekučný titul súd uvádza, že v uvedených veciach nie je možné konštatovať nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu t.j. rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Oboznámením sa s exekučnými spismi, pripojenými k vyššie uvedeným konaniam, bolo totiž zistené, že ani jedno rozhodnutie súdu ako súdu exekučného o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo zrušené resp. zmenené pre nezákonnosť. Žalobkyňa ako oprávnená v týchto exekučných konaniach využila svoje právo na podanie riadnych opravných prostriedkov iba čiastočne.

V konaniach 4C/243/2012, 4C/322/2012 a 4C/337/2012 - návrhy označené ako NZP žalobkyňa uviedla, že súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote, kedy žiadosť súdneho exekútora zamietol. Oboznámením sa s exekučnými spismi pripojenými k uvedeným veciam bolo preukázané, že vo všetkých prípadoch boli žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté, pričom je pravdou, že došlo k zamietnutiu žiadosti po uplynutí 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia exekučnému súdu.

Vo veci pod sp. zn. 10Er/312/2009 (4C/243/2012) došlo k čiastočnému zamietnutiu žiadosti exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením z 25.10.2010 a čiastočne 6.4.2011 bolo poverenie vydané po skúmaní oprávnenosti exekučného titulu. Teda nie je pravdivé tvrdenie žalobkyne, že bola žiadosť exekútora o vydanie poverenia zamietnutá v plnom rozsahu.

V konaní pod sp.zn. 10Er/355/2010 (4C/322/2012) bola žiadosť o vykonanie exekúcie doručená 28.5.2010 a uznesením z 10.8.2010 bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá. Uznesenie bolo potvrdené Krajským súdom v Košiciach dňa 29.11.2010.

Vo veci pod sp. zn. 10Er/457/2009 (4C/337/2012) po výzvach na predloženie úverovej zmluvy a všeobecných obchodných podmienok a opakovaných urgenciách bolo dňa 15.4.2010 vydané poverenie v plnom rozsahu bez toho, aby bola žiadosť súdneho exekútora zamietnutá a teda nie je správne, že postup súdu v tomto konaní je nesprávny úradný postup spočívajúci v zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia po 15-dňovej lehote. Poverenie bolo vydané, avšak až po tom, čo boli zaslané podklady oprávnenou pre vydanie poverenia, keďže súd skúmal oprávnenosť exekučného titulu. Teda vec vôbec nemala byť žalovaná z dôvodu, že súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia po 15-dňovej lehote, ale v tejto veci bolo vydané poverenie 15.4.2010 po opakovaných urgenciách oprávnenej na predloženie úverovej zmluvy, všeobecných obchodných podmienok a skúmaní exekučného titulu.

Súd mal za to, že podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zákonná 15-dňová lehota platí v prípadoch, kedy exekučný súd vo veci vydá poverenie na vykonanie exekúcie a teda nie v prípadoch zamietnutia žiadosti súdneho exekútora, ako to bolo vo vyššie uvádzaných prípadoch. V súvislosti s tým súd poukazuje na skutočnosť, že v uvedených veciach exekučnými titulmi boli rozsudky rozhodcovského súdu, kde súd okrem žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu sa zaoberal aj zmluvami o úvere a všeobecnými zmluvnými podmienkami žalobkyne a to z dôvodu, že vo všetkých prípadoch sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy. Uvedené teda neposudzoval len podľa ustanovení Exekučného poriadku, ale aj zákona č. 244/2002 o rozhodcovskom konaní, zákona

č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia predložených úverových zmlúv, podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, ako aj podľa Smernice č. 93/13/EHS.

V súvislosti s namietanými skutočnosťami uvádzanými žalobkyňou v žalobnom návrhu pokiaľ sa týka oneskoreného rozhodnutia exekučného súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je potrebné uviesť, že žalobkyňa v konaní nepreukázala existenciu rozhodnutia, ktoré by konštatovalo prieťahy v daných exekučných konaniach, a teda nepreukázala nesprávny úradný postup spočívajúci v nečinnosti exekučného súdu v uvedených veciach. V žalobnom návrhu žalobkyňa uviedla, že vyvinula enormné úsilie, aby docielila vecný posun v exekučných konaniach a uviedla konkrétne žiadosti o informáciu o stave konania a sťažnosti na prieťahy v konaní, ktoré boli z jeho strany podané na exekučnom súde. Žalobkyňa žiadala súd informáciu o stave konaní v jednotlivých konaniach dňa 2.7.2009, 23.9.2009, 13.11.2009, 25.2.2010, na ktoré mu sudca konajúci v tej ktorej veci odpovedal. Na sťažnosti zo dňa 30.8.2010, 23.11.2010 a 25.5.2011, ktoré boli sťažnosťami na prieťahy zapísanými v Spr 22/2010, 34/2010 a 12/2011 bolo žalobkyni odpovedané, že zo strany vedenia súdu nie sú konštatované vzhľadom na činnosť sudcov prieťahy v konaniach. V neposlednom rade súd v súvislosti s prieťahmi v exekučných konaniach, na ktoré poukazuje žalobkyňa a ku ktorým malo dôjsť neskorým rozhodnutím exekučného súdu, poukazuje na článok 48 ods. 2 Ústavy SR s tým, že porušenie uvedeného článku na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov patrí výlučne do právomoci Ústavného súdu SR. Tunajší súd teda nemá právomoc konštatovať prieťahy v súdnom konaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a to nepredloženie rozhodnutia príslušného orgánu o existencii prieťahov v daných exekučných konaniach a nedostatok právomoci súdu prvého stupňa na rozhodnutie o prieťahoch, má súd za to, že v uvedených veciach nebol zo strany žalobkyne preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu a v tomto smere teda žalobkyňa neuniesol dôkazné bremeno.

Čo sa týka konania vedeného pod sp.zn. 4C/320/2012 - 10Er/595/2012 (návrh označený ako NP) žalobkyňa namietala nesprávny úradný postup exekučného súdu spočívajúci vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (NP). V tejto exekučnej veci nebolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie podľa žiadosti súdneho exekútora, ale súd po doručení žiadosti doručenej 18.11.2008, uznesením už 20.11.2008 žiadosť súdneho exekútora čiastočne zamietol a 2.12.2008, teda v lehote, vydal poverenie podľa žiadosti súdneho exekútora okrem trov právneho zastúpenia v exekúcii. Tento nárok žalobkyne vôbec nemal byť žalovaný, keďže ku všetkým úkonom súdu došlo v 15-dňovej lehote.

Súdnom boli realizované úkony v 15-dňovej lehote napriek tomu, že exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, sa súd zaoberal aj zmluvou o úvere, všeobecnými zmluvnými podmienkami žalobkyne z dôvodu, že sa jednalo o spotrebiteľskú zmluvu. Súd uvedené teda neposudzoval len podľa ustanovení exekučného poriadku, ale aj podľa zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia predložených úverových zmlúv, podľa všeobecných ustanovení občianskeho zákonníka týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa ako aj podľa smernice č. 93/2013 EHS.

V konaniach pod sp. zn. 10Er/73/2004 (4C/141/2012), 10Er/71/2005 (4C/142/2012, 10Er/468/2006 (4C/181/2012) - návrhy označené ako ZE, malo dôjsť podľa žalobkyne k nesprávnemu úradnému postupu tým, že súd nerozhodol o návrhu oprávnenej na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase t.j. do 30 dní od doručenia návrhu na zmenu exekútora (ZE).

Z oboznámeného exekučného spisu pod sp. zn. 10Er/73/2004 (4C/141/2012) bolo zistené, že 8.11.2010 bol súdu doručený elektronický návrh na zmenu exekútora tak, aby súd poveril vykonaním exekúcie JUDr. Rudolfa Krutého. Dňa 1.12.2010 bola žiadosť o zmenu súdneho exekútora doručená pôvodnému exekútorovi na vyjadrenie, predloženie exekučného spisu a vyúčtovanie trov exekúcie. JUDr. Ing. Mihal dňa 17.12.2010 oznámil, že súhlasí so zmenou exekútora, oznámil výšku už vymoženej pohľadávky a vyčíslil výšku trov exekúcie. Uznesením zo dňa 1.2.2011 súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekučné konanie zastavil a návrh oprávneného na zmenu exekútora zamietol.

Z oboznámeného spisu pod sp. zn. 10Er/71/2005 bolo zistené, že dňa 8.11.2010 bol súdu doručený elektronický návrh na zmenu exekútora tak, aby súd poveril vykonaním exekúcie JUDr. Rudolfa

Krutého. Dňa 29.11.2010 bola žiadosť o zmenu súdneho exekútora doručená pôvodnému exekútorovi na vyjadrenie, predloženie exekučného spisu a vyúčtovanie trov exekúcie. JUDr. Ing. Mihal podaním zo dňa 10.12.2010, doručeným súdu 14.12.2010 oznámil, že súhlasí so zmenou exekútora, oznámil výšku už vymoženej pohľadávky a vyčíslil výšku trov exekúcie. Uznesením zo dňa 16.2.2011 súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekučné konanie zastavil a návrh oprávnenej na zmenu exekútora zamietol.

Z oboznámeného spisu pod sp. zn. 10Er/468/2006 bolo zistené, že 8.10.2009 bola súdu doručená žiadosť o zmenu exekútora tak, aby súd poveril vykonaním exekúcie JUDr. Rudolfa Krutého. Dňa 13.11.2009 bola žiadosť o zmenu súdneho exekútora doručená pôvodnému exekútorovi na vyjadrenie, predloženie exekučného spisu a vyúčtovanie trov exekúcie. Pôvodný exekútor nesúhlasil so zmenou exekútora, žiadal o vylúčenie JUDr. Krutého z rozhodovania veci, až na opätovnú urgenciu pôvodný exekútor predložil exekučný spis, vyčíslil trovy exekúcie. Následne súd od oprávnenej zisťoval dôvody, pre ktoré by JUDr. Rudolf Krutý mohol byť z exekúcie vylúčený. O žiadosti oprávnenej na zmenu exekútora súd rozhodol uznesením z 26.5.2010 a žiadosti oprávnenej na zmenu exekútora vyhovel.

I keď exekučný súd o žiadostiach oprávnenej na zmenu exekútora nerozhodol v 30-dňovej lehote, realizoval úkony, ktoré boli efektívne a viedli k rozhodnutiu o žiadosti exekútora.

Súd opätovne poukázal na už vyššie uvedené skutočnosti týkajúce sa vytýkaných prieťahov v exekučných konaniach, kedy všeobecný súd nemá právomoc na posudzovanie existencie prieťahov. Aj v tomto prípade teda žalobkyňa neunesol dôkazné bremeno a nepreukázala existenciu nečinnosti resp. prieťahov pri rozhodovaní o jej návrhu na zmenu exekútora v exekučnom konaní. Čo sa týka sťažností podaných žalobkyňou na prieťahy v exekučných konaniach, všetky sťažnosti boli považované za neopodstatnené.

Poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti súd konštatoval, že zo strany žalobkyne nebol v konaní preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu v uvedených exekučných konaniach, ani nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu. Hmotnoprávne podmienky uplatnenia nároku škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom musia byť splnené súčasne, pričom zo strany žalobkyne nebola preukázaná už prvá z vyššie uvedených podmienok. I keď bol žalobkyňou predložený listinný dôkaz a to znalecký posudok č. 1/2014 týkajúci sa výšky majetkovej škody požadovanej žalobkyňou, z dôvodu, že v konaní nebol preukázaný už prvý predpoklad priznania náhrady škody a to nesprávny úradný postup exekučného súdu v jednotlivých konaniach, súd pre nepreukázanie existencie podmienok náhrady škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobkyne, jej návrh v plnom rozsahu zamietol. Súd opätovne zdôrazňuje, že pre priznanie náhrady škody musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne, teda protiprávne konanie - nesprávny úradný postup exekučného súdu, výška škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala v žiadnom zo spojených konaní, že žalobkyňi vznikla škoda nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, ktorá je v príčinnej súvislosti s týmto postupom.

Žalobkyňa v svojom žalobnom petite v niektorých spojených veciach žiadala najskôr o veciach rozhodnúť tzv. medzitýmny rozsudkom (§ 152 ods. 2 O.s.p.). K tomu súd uvádza, že ak je tu dôvod pre postup podľa § 152 ods. 2 O.s.p., súd môže vydať medzitýmny rozsudok aj bez návrhu účastníka konania. Ak takémuto návrhu účastníka konania na vydanie medzitýmneho rozsudku súd nevyhovie, nevydáva o tom zvlášť rozhodnutie a s týmto návrhom sa ani nemusí vyporiadať v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1, § 151 ods. 1, 2 O.s.p. a ich náhradu priznal žalovanej, ktorá bola v konaní úspešná. Žalovaná si uplatnila nárok na náhradu trov konania v písomnom vyjadrení. V zákonom stanovenej lehote ale trovy nevyčíslila a z obsahu spisu jej žiadne trovy nevyplývali. Vyčíslenie trov konania je nevyhnutné nielen u právneho zástupcu, ale aj u účastníka, ktorý nie je právne zastúpený. Ak účastník v stanovenej lehote trovy nevyčíslil, možno mu priznať náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu. V prípade, že zo spisu výška náhrady trov nevyplýva, je súd oprávnený namiesto vyhláseného výroku o priznaní trov konania zmeniť tento výrok a účastníkovi náhradu trov nepriznať.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ O.s.p., § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/ a f/ O.s.p. a navrhla zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vytýkala súdu, že prejedнала vec v

jej neprítomnosti, hoci preto neboli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Uviedla, že požiadala o zrušenie pojednávania, uviedla dôležité dôvody a predložila listiny spájané s označenými dôvodmi. Pokiaľ súd prejednal za týchto okolností vec v jej neprítomnosti, odňal jej tým právo konať pred súdom. Namietala ďalej, že vo veci rozhodla vylúčená sudkyňa. Meritórne rozhodnutie vo veci neprichádzalo do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobkyne na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie. V čase rozhodnutia o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Žalobkyňa tvrdí, že nemala možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd pri svojom rozhodnutí vychádzal, nemala možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, a tým došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania a práva žalobkyne na súdnu ochranu. Nemala možnosť vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Sama nemala možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Namietala ďalej, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, lebo bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaná vôbec nevyjadrila k podanej žalobe, mal súd umožniť žalobkyňi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Vytýkala súdu, že vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Aj k týmto dôkazom získaným z vlastnej iniciatívy súdom mala mať žalobkyňa možnosť vyjadriť sa. Argumentovala ďalej, že ak žalovaná nereagovala na výzvu súdu, aby sa vyjadrila k žalobe, mal súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám a následne meritórne rozhodol. Nakoniec vytýkala nepreskúmateľnosť rozhodnutia v časti rozhodovania o skutočnej škode, kedy sa súd zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a ignoroval tvrdenia žalobkyne o škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a na poštové a telekomunikačné výdavky. Z rozsudku súdu nie je zrejmá úvaha, na základe ktorej dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako chýbajú dôvody aj pri nemajetkovej ujme. Podľa jej názoru súd odôvodnil svoje rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupuje žalobkyňa a žalovaná, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a teda aj skutkový základ. Vytýkala tiež súdu, že nebola poučená podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., pričom hodlal predložiť na pojednávaní dôkazy o výške škody.

Ďalej žalobkyňa namietala, že predložila znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorý jednoznačne preukazuje vznik škody spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. nesprávnym úradným postupom, v dôsledku ktorého došlo k zníženiu jej majetku vo výške určenej posudkom. Ako vyplýva aj z uvedeného posudku, v konaní boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou.

Namietala tiež, že súd nevysvetlil svoj záver, že nedošlo k porušeniu práva žalobkyne na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sám pritom zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonnej lehote a pre tento nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívny dôvod. Takto je jeho rozhodnutie vnútorne rozporné.

V závere uviedla, že ak bol súdu doručený návrh žalobkyne na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobkyne na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Poukázala pritom na judikatúru krajských súdov SR.

Zo všetkých týchto dôvodov navrhla zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaná zostala v odvolacom konaní nečinná.

Na základe podaného odvolania Krajský súd v Košiciach (ďalej len odvolací súd) prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O.s.p.

a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 205 ods. 2 písm. a/, c/, d/, e/ a f/ O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné vyhovieť.

Rozsudok je vo výrokoch vecne správny, preto ho odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 2.9.2015 o 9,00 hod., v pojednávacej miestnosti č. dv. 212 na II. poschodí, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 26.8.2015 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach podľa § 156 ods. 1, 3 O.s.p.

Žalobkyňa v odvolaní uvádza, že jej bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, vo veci rozhodla vylúčená sudkyňa, súd vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. je daný vtedy, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. Žalobkyňa konkrétne namieta, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože súd pojednával v jeho neprítomnosti, hoci preto neboli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p., vo veci rozhodoval vylúčený sudca a súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) je potrebné rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd vec prejedná a rozhodne v neprítomnosti účastníka konania, hoci nie sú preto splnené podmienky vyplývajúce z § 101 ods. 2 O.s.p.

Súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že predpokladom uskutočnenia pojednávania a rozhodnutia v neprítomnosti účastníkov je riadne predvolanie účastníka na pojednávanie, ktorý sa nedostaví a ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania.

Predvolanie na pojednávanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať (§ 115 ods. 2 O.s.p.).

V prejednávanej veci z obsahu spisu je preukázané splnenie podmienok pre pojednávanie súdu dňa 12.6.2014 v neprítomnosti účastníkov, preto ak súd vec prejednal a rozhodol na tomto pojednávaní v neprítomnosti účastníkov, neodňal tým žalobkyňu (ani žalovanej) právo konať pred súdom.

Z obsahu spisu je zrejmé, že predvolanie na pojednávanie na deň 12.6.2014 bolo doručené účastníkom s dostatočným časovým predstihom, čím bola zachovaná lehota na prípravu pojednávania podľa citovaného ustanovenia § 115 ods. 2 O.s.p.

Žalovaná ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní z dôvodu hospodárnosti konania a ďalej uviedla, že sa naďalej pridrižiava svojho vyjadrenia vo veci.

Žalobkyňa v elektronickom podaní zo dňa 5.6.2014 žiadala zrušenie nariadeného pojednávania ako aj prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobkyne na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednávaním veci.

Žalobkyňa navrhla prerušiť konanie z dôvodu, že na Ústavný súd SR podala sťažnosť, týkajúcu sa porušenia jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd z dôvodu, že v konaní vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Uviedla, že rozhodnutie v predmetnej veci závisí od otázky, ktorú nie je možné vyriešiť v tomto konaní, a ktorá musí byť rozhodnutá Ústavným súdom SR, preto sú v danom prípade splnené podmienky pre prerušenie konania, a to až do doby vydania rozhodnutia ústavného súdu o podanej sťažnosti.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci došiel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Odvolací súd konštatuje, že v danom prípade nie sú splnené podmienky na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Rovnako nie je dôvod ani na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. Podanie ústavnej sťažnosti navrhovateľkou na ústavnom súde totiž nie je dôvodom na prerušenie konania v danej veci, pretože výsledok konania na ústavnom súde nemôže ovplyvniť toto konanie.

Odvolaciemu súdu z jeho činnosti je známe, že Ústavný súd SR vo viacerých svojich uzneseniach obdobné sťažnosti v skutkovo rovnakých veciach odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na ich prerokovanie. Na zdôvodnenie rozhodnutia uviedol, že sťažovateľ (v našom prípade žalobkyňa) sa v ďalšom konaní o merite veci pred všeobecnými súdmi môže domáhať ochrany svojich práv podaním odvolania proti rozhodnutiam prvostupňového súdu, prípadne aj dovolaniami proti rozhodnutiam odvolacieho súdu, preto nie je daná právomoc ústavného súdu o týchto sťažnostiach rozhodnúť (uznesenie Ústavného súdu SR IV. ÚS 521/2013-10 zo dňa 22. augusta 2013, uznesenie Ústavného súdu SR IV. ÚS 518/2013 - 10 zo dňa 22. augusta 2013 a iné).

Bez právneho významu nezostala ani skutočnosť zistená odvolacím súdom, že uznesením Ústavného súdu SR IV. ÚS 693/2013-11 zo dňa 12.12.2013 odmietol sťažnosť žalobkyne pre nedostatok právomoci ÚS SR na ich prerokovanie a rozhodnutie, preto ani z tohto dôvodu návrh žalobkyne na prerušenie konania neobstojí.

Žalobkyňa ako účastník konania využila svoje zákonné právo namietať nestrannosť súdu prvého stupňa. O námietke zaujatosti uplatnenej žalobkyňou už v žalobnom návrhu nadriadený súd právoplatne rozhodol. Krajský súd v Košiciach sa zaoberal všetkými dôvodmi žalobkyne, pre ktoré žiadala vylúčenie sudcov súdu prvého stupňa v danej veci. Uvedeným rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4NcC/29/2012-14 zo dňa 22.10.2012 je viazaný súd, ale aj účastníci tohto konania. Proti tomuto uzneseniu Krajského súdu v Košiciach bola zo strany žalobkyne podaná sťažnosť na Ústavnom súde SR, ktorú Ústavný súd uznesením sp.zn. IV. ÚS 396/2013 zo dňa 12.12.2013 odmietol pre nedostatok právomoci ÚS SR.

Z vyššie uvedeného vyplýva že, rozhodnutie ústavného súdu o sťažnosti žalobkyne nemá podstatný vplyv a význam pre meritórne rozhodnutie vo veci a nemôže podstatne zmeniť rozhodnutie súdu vo veci samej, pretože žalobkyňa a aj ostatní účastníci konania majú možnosť uplatňovať svoje procesné práva v riadnom konaní podľa Občianskeho súdneho poriadku. V prejednávanej veci preto nie sú dané dôvody na prerušenie konania. Opačný postup súdu by za danej situácie bol v rozpore s účelnosťou a hospodárnosťou konania.

Odvolačný súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí návrhu žalobkyne na prerušenie konania ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p., nakoľko tento dôvod nie je relevantným dôvodom na prerušenie konania ako ani na odročenie pojednávania. A navyše o návrhu žalobkyne na prerušenie konania z vyššie uvedeného dôvodu súd prvého stupňa už raz rozhodol, a to uznesením č.k. 4C/123/2012-60 zo dňa 21.5.2013, ktorým jej návrh zamietol. Uvedené uznesenie bolo potvrdené Krajským súdom v Košiciach č.k. 5Co/319/2013-83 zo dňa 12.12.2013.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že nebol naplnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., teda postupom súdu, keď vec prejednal v neprítomnosti žalobkyne, nebola jej odňatá možnosť konať pred súdom.

Odvolačný dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. je daný vtedy, ak vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

V prejednávanej veci tento odvolací dôvod nie je naplnený, pretože zákonná sudkyňa nebola vylúčená z pojednávania a rozhodovania v tejto veci, o čom bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 4NcC/29/2012-14 zo dňa 22.10.2012, ktoré je aj súčasťou tohto spisu sp.zn. 4C/123/2012 a nachádza sa na č.l. 14 spisu.

Za situácie, že bolo právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach v podľa § 16 O.s.p. rozhodnuté o tom, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania v tejto veci, nie je náležitá námietka žalobkyne, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Aj pokiaľ ide o ostatné žalobkyňou namietané odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/ a f/ O.s.p., odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 133 až § 135 O.s.p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok vo veci nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolačný súd nepovažuje za správny právny záver súdu prvého stupňa pokiaľ tento na vec aplikoval ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2013 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013 a pokiaľ v návaznosti na to uzavrel, že otázku prietahov môže súd posudzovať len vychádzajúc z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prerušenia vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Ustanovenie § 9 ods. 2 v takomto znení nadobudlo účinnosť od 1.1.2013 a teda nemôžu byť na základe neho posudzované zákonné podmienky pre vznik nároku zodpovednosti štátu za škodu ku ktorej malo dôjsť nesprávnym úradným postupom v období pred týmto dátumom, teda pred 1.1.2013. V tomto období totiž ust. § 9 citovaného zákona bolo v tomto znení:

Štát zodpovedá za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. V súlade s týmto zákonným ustanovením bol teda súd rozhodujúci o nároku na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu oprávnený vyhodnotiť aj otázku prietahov v súdnom konaní ako jednu zo základných podmienok vzniku zodpovednosti.

Odvolací súd je toho názoru, že ani nesprávne právne posúdenie v tejto časti nemalo za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej. Z dôvodov prvostupňového rozsudku je totiž zrejme, že tento sa napriek svojmu záveru o neexistencii rozhodnutia, ktorým by príslušné orgány konštatovali prieťahy, resp. nečinnosť v konaní sám aj vyhodnocoval túto otázku, keď s poukazom na znenie § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok) konštatoval, že zákonná lehota 15 dní na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d/ citovaného zákona, teda v prípadoch, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie Rozhodcovského súdu. Súd prvého stupňa správne s poukazom na ust. § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení do 31.12.2014 poukázal na oprávnenosť a zároveň aj povinnosť exekučného súdu posudzovať takýto rozhodcovský rozsudok aj z hľadiska toho, či tento nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Je nesporné, že v súvislosti s takýmto postupom musí exekučný súd vykonať viacero úkonov na základe ktorých môže uvedený záver vyhodnotiť a je nesporné, že to nie je reálne spôsobilý vykonať v lehote 15 dní. Súd prvého stupňa sa oboznámil s obsahom všetkých exekučných spisov, z ktorých žalobca odvodzuje svoje nároky a v každej veci vyhodnocoval konkrétne úkony vykonané exekučným súdom pri posudzovaní rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu a v návaznosti na to vyhodnocoval aj lehoty, v ktorých bolo o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnuté.

Odvolací súd sa zhoduje s jeho závermi v tom, že ani v jednom z posudzovaných prípadov sa nejedná o situáciu, aby exekučný súd naplnil zákonnú podmienku takých prieťahov v súdnom konaní, ktoré by zakladali nárok na náhradu škody za nesprávny úradný postup. Nemožno sa stotožniť s názorom žalobkyne, ktorá takýto nárok odvodzuje už od ňou konštatovaných prieťahov v rozsahu niekoľkých dní.

Odvolací súd k tejto otázke považuje za potrebné uviesť, že z vlastnej rozhodovacej praxe má vedomosť o tom, že žalobca v teraz prebiehajúcim konaní podal na Okresný súd Spišská Nová Ves v krátkom časovom úseku veľké množstvo žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie so zjavným úmyslom zahltiť súd do tej miery, že nebude spôsobilý o týchto žiadostiach rozhodnúť v primeraných lehotách. Takýto postoj vyplýva práve z následného postupu žalobkyne, ktorá na uvedenú situáciu reagovala podaním obrovského množstva žalôb o náhradu škody z nesprávneho úradného rozhodnutia. Odvolací súd poukazuje na to, že obdobnou situáciou sa už opakovane zaoberal Ústavný súd Českej republiky, ktorý konštatoval, že aj právo na prístup k súdu je možné zneužiť. Zneužitie toto právo znamená vykonať ho k právom neodôvodnenej ujme iného alebo k ujme spoločnosti. Za špecifický prípad takéhoto zneužitia práva označil šikanózne správanie, ktoré spočíva v tom, že niekto vykoná svoje právo so zámerom spôsobiť inému neprimeranú ujmu. Konštatoval, že vo vzťahu k právu na prístup k súdu možno za zneužitie tohto práva považovať situáciu, keď žalobca nezahajuje súdne konanie pre ochranu svojho aj keď domnelého, subjektívneho práva, ale zahajuje ho iba pre súdne konanie samo. Neúmerným množstvom takto zahájených konaní účastník preťažuje už aj tak preťaženú justíciu, z čoho následne ťaží zahajovaním ďalších konaní ohľadne náhrady ujmy spôsobenej neprimeranou dĺžkou konaní. Súdy tak trvaním na bezhraničnej ochrane práva na prístup súdu bez ďalšieho dostávajú sami seba do bludného kruhu (uznesenie Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 27.10.2011 sp.zn. III ÚS 2791/08, uznesenie zo dňa 13.3.2012 sp.zn. III. ÚS 696/2012).

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvého stupňa, podľa ktorého neboli splnené podmienky zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle zákona 514/2003 Z.z., ktorá mala byť spôsobená žalobkyni tvrdeným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v exekučných konaniach vedených na tomto súde pod sp.zn.: 10Er/684/2010, 10Er/73/2004, 10Er/71/2005, 10Er/439/2010, 10Er/518/2011, 10Er/468/2006, 10Er/846/2010, 10Er/522/2011, 10Er/275/2011, 10Er/312/2009, 10Er/823/2010, 10Er/91/2011, 10Er/595/2008, 10Er/335/2010, 10Er/457/2009 (ďalej len preskúmané exekučné

konania) a nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní, z ktorého dôvodu základ nároku nie je daný.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k záveru o vylúčení zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím aj s poukazom na príslušné právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav a nenáležitá je preto námietka žalobkyne o nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti záverov súdu prvého stupňa, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynul záver, že Okresný súd Spišská nová Ves sa v preskúmaných exekučných konaniach nedopustil nesprávneho úradného postupu tým, že nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia v lehote 15 dní od jej doručenia súdu podľa § 44 Exekučného poriadku a ani tým, že pred rozhodnutím o udelení poverenia preskúmaval súlad exekučného titulu, t.j. rozhodcovského rozsudku so zákonom, ako ani tým, že o zmene súdneho exekútora nerozhodol do 30 dní od doručenia návrhu oprávnenej na zmenu exekútora.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov záver súdu prvého stupňa o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Spišská Nová Ves v preskúmaných exekučných konaniach je vecne správny.

Za správny považuje odvolací súd aj postup súdu prvého stupňa, ktorý nárok žalobkyne odvodzovaný od tvrdenia o vykonaní úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok odvodený od tvrdenia, že exekučný súd svojím nelegálnym postupom vykonal opätovne posúdenie práva žalobkyne, ktoré jej už bolo priznané právoplatným rozhodcovským rozsudkom právne kvalifikoval ako nárok na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného rozhodnutia aj napriek tomu, že žalobkyňa tento nárok zakladala na zodpovednosti za nesprávne úradné rozhodnutie. Je totiž zrejmé, že žalobkyňou konštatovaný postup vyústil do vydania rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a teda aj takto tvrdené porušenie možno posudzovať iba v rámci nároku na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného rozhodnutia.

Podľa § 6 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

V preskúmaných exekučných konaniach zrušenie alebo zmena rozhodnutia okresného súdu (ako exekučného súdu), preukázané neboli a vzhľadom na nesplnenie tejto podmienky pre vznik nároku je skúmanie existencie ďalších podmienok bez právneho

významu, keďže jednotlivé zákonné predpoklady vzniku práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2013 Z.z. musia byť splnené kumulatívne.

Pokiaľ žalobkyňa namietala, že nemala možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd vychádzal pri rozhodovaní, že vyjadrenie žalovanej jej nebolo doručené a nebolo doručené ani súdu, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že vyjadrenie žalovanej k žalobe zo dňa 4.2.2013 bolo doručené Okresnému súdu Spišská Nová Ves dňa 6.2.2013. Uvedené vyjadrenie žalovanej bolo doručené žalobkyňi dňa 18.2.2013, čo vyplýva z doručky na č.l. 41.

Za tejto situácie mala žalobkyňa dostatok času na to, aby sa vyjadrila k argumentom žalovanej a prípadne navrhla vykonať dôkazy na ich vyvrátenie a pokiaľ tak neurobila, sama sa vzdala tohto procesného práva, ktorého realizácia jej však nebola znemožnená postupom súdu.

Pokiaľ žalobkyňa namieta, že nemala možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, k tomu odvolací súd uvádza, že tohto práva sa vzdala sama tým, že sa nedostavila na pojednávanie, na ktoré bola riadne predvolaná a ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Na tomto pojednávaní bolo pritom vykonané dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, ktoré sú obsiahnuté v spise a pokiaľ by sa žalobkyňa bola tohto pojednávania zúčastnila, mala možnosť sa k vykonaným dôkazom vyjadriť a realizovať aj svoje ďalšie procesné práva spojené s účasťou na pojednávaní, vrátane možnosti vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Je teda zrejmé, že zásada kontradiktórnosti konania a ani právo žalobkyne na súdnu ochranu porušené neboli.

Nenáležitá je námietka žalobkyne, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže súd rozhodol vo veci na pojednávaní, za splnenia podmienok podľa § 101 ods. 2 O.s.p., ako aj ostatných zákonných podmienok tak, ako už bolo uvedené vyššie.

Rovnako nenáležitá je aj námietka o vykonaní dokazovania listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný. Z odôvodnenia rozsudku nepochybne vyplýva, že súd vykonal dokazovanie listinami obsiahnutými v spojenom spise Okresného súdu Spišská Nová Ves pod sp.zn. 4C/123/2012, ktorého súčasťou sú tiež pripojené exekučné spisy preskúmaných exekučných konaní.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sú odvolacie námietky žalobkyne nedôvodné, preto odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým súd prvého stupňa žalobný návrh zamietol ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, vrátane výroku o trovách konania účastníkov.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, preto má právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnej žalobkyne, trovy odvolacieho konania jej však

nevznikli a žalobkyňa nemá právo na ich náhradu, preto súd účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach jednohlasne (§ 3 ods. 9 zák. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.